

Ὁ Ἰωάννης Βάρτ δὲν ἐτελείωσε τὴν καπνοσύριγγά του, τὸυναντίαν τὴν ἔρμιφεν εἰς τὴν ἐστίαν καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ μόλις ὑπερέβη τὸν οὐδὸν τῆς θύρας ἔστη χαιρετήσας ὑποκλινέστατα Λουδοβίκον τὸν ΙΔ'.

Ὁ Ἰωάννης Βάρτ ἔφθασε τέλος εἰς τὸν σκοπὸν του. Εὐρέθη ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως μετὰ τῆς ἐπιθεσιότητος, τὴν ὁποίαν ἐπεδειξάτο καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρικῶν σκαφῶν· ἤρξατο τῆς συνδιαλέξεως διὰ τῶν σκοπέλων τῶν πορθμίδων καὶ τῶν βράχων ὅπου ἐπεθύμει νὰ τὸν ὀδηγήσῃ, δηλαδὴ ἤρξατο συγχαίρων ἑαυτὸν ζωηρῶς διὰ τὴν ἐξουδίαν του ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Δουνκέρκης, ἔνθα στενῶς ἀπεκλείσθη ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν· ἐπὶ τῆς πυρπολήσεως 80 ἐχθρικῶν πλοίων, ἅτινα ἔκαψεν ἐν μέσῃ θαλάσῃ· ἐπὶ τῆς καταβάσεώς του τέλος ἐν Newcastle, ἔκλινε τὸ ἐν γόνυ ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως καὶ ἐτελείωσεν ἐξαιτούμενος τὴν χάριτα τοῦ Keiser, ναύτου του καταδικασθέντος εἰς θάνατον, ἐπειδὴ εἶχε φονεύσει τὸν ἀντίπαλόν του ἐν μονομαχίᾳ.

Ὁ βασιλεὺς ἐδίσταζεν.

Ὁ Ἰωάννης Βάρτ ὃν ἡ ἀδελφικὴ φιλία ἤτις τὸν συνέδεε μετὰ τοῦ Keiser, καθίστα εὐγλωττον, παρεχάλεσεν, ἐκέλευσεν, ἐξώρμισεν.

— Ἰωάννη Βάρτ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. σοὺ χαρίζω ἐκεῖνο τὸ ὅποτον ἠρνήθην εἰς τὸν Τρουβίλ.

— Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης Βάρτ, ὁ πατήρ μου, δύο ἐκ τῶν ἀδελφῶν μου, καὶ 20 ἀκόμη μέλη ἐκ τῆς οἰκογενείας μου ἀπέθανον ὑπηρετοῦντάς τὴν ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Μοῦ διδότε σήμερον τὴν ζωὴν τοῦ ναύτου μου καὶ σὰς διδω ἀφραῖν διὰ τὴν ζωὴν ἐκείνων.

Καὶ ὁ Ἰωάννης Βάρτ ἐξῆλθεν κλαίων ὡς παιδίον καὶ κραυγάζων γεγωνυῖα τῇ φωνῇ

«Ζήτω ὁ Βασιλεὺς».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην περικυκλωθεὶς

ὑφ' ὅλων τῶν αὐλικῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ περιποιηθῶσιν ἄνθρωπον τυχόντα πλέον τῆς ἡμιώρου ιδιαιτέρας ἀκροάσεως παρὰ τῷ Λουδοβίκῳ ΙΔ'. καὶ μὴ γνωρίζων πῶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κύκλου ἐκείνου ὅστις ἤρξατο νὰ τὸν ἐνοχλῇ ἐπωφελήθη τῆς ἐρωτήσεως, ἦν τῷ ἀπηύθυνε τις τῶν αὐλικῶν, εἰπὼν αὐτῷ.

— Κύριε Ἰωάννη Βάρτ, πῶς λοιπὸν ἐξήλθετε ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Δουνκέρκης, περικυκλωμένος ὡς ἦσθε ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου;

— Θέλετε νὰ τὸ μάθητε; τοῖς ἀπεκρίθη.

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπον ὅλοι ἐν χορῷ, θὰ μᾶς εὐχαριστήσητε πολὺ.

— Καλὰ, λοιπὸν, θὰ ἴδῃτε· ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωάννης Βάρτ, ἀ' ἡθεια; Σεῖς εἰσθε ὁ Ἀγγλικὸς στόλος· με ἀποκλείετε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ βασιλέως καὶ δὲν με ἀφίνετε νὰ ἐξέλθω. «Εἰ λοιπὸν! βλί! βλάν! πίφ! πάφ! ἰδοὺ πῶς ἐξέρχομαι.

— Καὶ εἰς ἐκάστην ἐπιφώνησιν καταφέρων ἐν κτύπημα διὰ τοῦ πιδὸς ἡ τῆς χειρὸς κατ' ἐκείνου ὅστις εὐρίσκειτο ἔμπροσθέν του, καὶ ῥίπτων αὐτὸν κατὰ τοῦ γείτονός του, ἠνοιξε δίοδον μέχρι τῆς θύρας.

Φθάσας δὲ ἐκεῖ:

— Κύριοι, εἶπεν, ἰδοὺ πῶς ἐξῆλθον ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Δουνκέρκης!

Καὶ ἐγκατέλειπε τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ βασιλέως.

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟῦ ΜΟΥ ΒΙΟΥ.

(Ἡ Ἀνάστασις ἐν Ἀκτίῳ.)

Περὶ τὴν ὀγδόην ἑσπερινὴν ὥραν τῆς 18ης Ἀπριλίου 1886, ἡμέραν τοῦ μεγάλου Σαββάτου, ἐσήμανεν ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Ἀκτίου, ὡς συνήθως, ἡ ἀποχώρησις. Πλὴν, ἑκτακτόν τι ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ φρουρᾷ· ἀντὶ δηλαδὴ νὰ ἐκφωνηθῶσι

τὰ προσκλητήρια τῆς κάτωθι καὶ ἐγγὺς τοῦ φρουρίου ἐσκηνωμένης ἡμισείας αὐτῆς δυνάμει, διετάχθημεν νὰ συναθροισθῶμεν πάντες εἰς τὸν ἐντὸς τοῦ φρουρίου μικρὸν στρατῶνα ἔνθα διέμενε τὸ ὑπολοιπὸν τῆς φρουρᾶς ἀπαρτιζόμενον ἐκ τοῦ λόχου μας, ὅστις ἦτο ὁ 4ος τοῦ 10 Πεζ. συντάγματος.

Ὁ Λοχαγός μας κ. Π., ἀνὴρ καθ' ὅλα στρατιώτης, μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ προσκλητηρίου, ἀνήγγειλεν ἡμῖν τὴν πρωτοφανῆ καὶ εὐάρεστον εἰδησιν, ὅτι τὸ μεσονύκτιον θὰ ἐπεραιοῦτο ἐκ τῆς ἐναντι παραλίας τῆς Πρεβέζης ἱερεὺς ὅπως μᾶς ψάλλῃ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ πρωτοφανὴς μὲν, καθότι πρώτην ἡδη φορὰν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς λωρίδος ταύτης ἐν ἣ ὑψοῦται τὸ φρούριον Ἀκτιὸν ἔμελε ν' ἀντηχήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ φωνὴ χριστιανοῦ καὶ Ἑλλήνος ἱερέως· εὐάρεστος δὲ, διότι ἅμα τῷ ἀγγέλλματι αἱ πεπιεσμέναι καρδίαι ὄλων ἡμῶν ἠσθάνθησαν ὅτι θ' ἀνεκουφίζοντο ἐν μέρει ἐκ τοῦ βάρους ὅπερ, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐπροξέει καὶ ἡ ἔλλειψις θρησκευτικῶν συγκινήσεων.

Μετὰ ταῦτα πάντες, πλὴν τῶν σκοπῶν, κατεκλίθημεν ἡρέμα μὲ τὸ πρόσταγμα ὅπως ἡρέμα ἐγερθῶμεν περὶ τὸ μεσονύκτιον.—Τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιρρήματος ἡρέμα ἔπρεπε πάντοτε ἐν καιρῷ νυκτὸς νὰ κάμνωμεν χρῆσιν κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν· Διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῶμεν, φαίνεται, τοὺς ἀντίπεραν ἡμῶν Τούρκους οἵτινες εἶχον τὴν εὐγένειαν νὰ μᾶς προσέχωσι πάντοτε μὴπως πάθωμεν τίποτε!.....

Περὶ τὸ μεσονύκτιον λοιπὸν—διὰ τοῦ ἐπιρρήματος ἡρέμα—ἀφυπνίσθημεν πάντες δι' ἀμοιβαίων τραβιγμάτων καὶ τιναγμάτων ἀπονεμομένων τοῖς ὑπνηλοῖς πρὸς τελείαν αὐτῶν ξεσκότησιν.

Ἀλλὰ πρὸς μεγίστην πάντων τῶν χασισμαμένων στενοχωρίαν ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ὁ εὐλογημένος παπᾶς δὲν ἐφαίνετο. Διεδίδετο μάλιστα ὅτι μετέβα-

λε γνώμην καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἅμα τῇ ἡοῖ. Οἱ μᾶλλον δ' ἀπαισιόδοξοι ἐξ ἡμῶν μυρίας ἡδὴ σκέψεις ἐξέφερον περὶ τῆς τοιαύτης ἀργοπορίας, ὧν μία ὅτι ἐνδεχομενον ὁ παπᾶς νὰ συνελήφθῃ ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιβιβάσεώς του καὶ ὅτι ἴσως νὰ ἐπήραμε τὸν δυστυχῆ εἰς ὃν λαϊμόν μας, ἐπειδὴ δυνατόν νὰ ἐελήφθῃ ὡς κατάσκοπος καὶ Κύριος οἶδε μέπως καὶ μὴ λαμπρῇ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Μὲ ὅλους δὲ τοὺς λογικοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ μετριοτάτου μὲν τὸ ἀνάστημα πλὴν ἱκανοτάτου ἐπιλοχίου μας, ὅστις σὺν τοῖς ἄλλοις ἐφώνει ὅτι ὁ παπᾶς εἶναι Ῥωμῆος καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν πιάνεται εὐκολὰ καὶ ὅτι ἴσως περιμένει τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν ὅπως τὸ στρίψῃ λαθρεμπορικῶς ἀπὸ τὴν Πρεβέζαν, ἡ ἐπικρατεστέρα ἰδέα ὑπῆρξεν.....ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸν ὕπνον.

Ἐπὶ τέλους, περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν τῆς πρώτης ἀφυπνίσθημεν ἐκ δευτέρου διὰ τοῦ ὁμίλου—ἡρέμα—τρόπου· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὅπως πραγματικῶς ἀκροασθῶμεν τῆς ἱεροτελεστίας, καθότι ὁ ἱερεὺς κατάρθωσε νὰ περαιωθῇ ἐπὶ λέμβου ἀλιευτικῆς ἐπὶ τούτῳ κρυφίως σταλίσσης ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ μας.

Τραπεζίον ἐν μέσῳ στρατῶνος τεθὲν καὶ προχείρως καὶ ἐπὶ τὸ στρατιωτικώτερον διασκευασθὲν, ἐφ' οὗ ἐτέθησαν δύο λαμπάδες ἐπὶ κενῶν φιαλῶν ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν μικρὸν καὶ εὐσαρκον, πλὴν ἀληθῆ τύπον καλοῦ χριστιανοῦ, ἱερέα, ὡς ἁγία τράπεζα· ἤρχισε δὲ τὴν τελετὴν περικυκλούμενος ὑφ' ὄλων ἡμῶν κρατούντων ἀνημμένους λαμπάδας.

Ἄμα τῇ πρώτῃ ἀντηχήσει τῶν λόγων τοῦ ἱερέως ἐν τῷ κτιρίῳ τοῦ στρατῶνος πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἐδάκρυσαν, ἄλλοι δὲ, πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς συγκινήσεως, ἔστρεφον τοὺς ἀρειμανίους των μύστακας· καθότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλὴν τῶν παντοίων αἰσθημάτων, ἅπερ ἀνεζωπυρώθησαν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γλυκειῶν ἀναμνήσεων παράλασις, οὕτως εἰπεῖν, ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ ἐγκεφαλῇ μας.

Καθ' ὅσον προσέβαιεν ἡ τελετή, τὸ πρόσωπον τοῦ ἱερέως ἀπὸ σοβαροῦ ἤρχιζε νὰ προσλαμβάνη ὕψος τι γλυκείας συγκινήσεως· προδιδούσης μυκίν χράν ἀδόλου καρδίας. Καὶ πάντες μετὰ ἡδέων παλμῶν προσηλούμεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματα, ὅτε αἶφνης... τὸ ἡρέμα χάνει πλέον ἐν ἡμῖν τὴν ἐννοίαν του, οἶσινε ἡλεκτρισμός διαχύνεται ἀνὰ τὸν στρατῶνα, πάντες καταλαμβάνομεθα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, πάντων αἱ μορφαὶ καλλύονται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, πάντες ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου στρατιώτου ποιοῦμεν τὴν αὐτὴν κίνησιν, ἐκφωνοῦμεν τὰς αὐτὰς λέξεις, καὶ, τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἀναπέμπεται μιᾶ φωνῇ μελπόμενον, σὺν τῷ ἱερεῖ, ὑπ' ἐνὸς λόχου Ἑλλήνων στρατιωτῶν τεταγμένων παρὰ τὰ σύνορα καὶ ἐν ᾧ γνωρίζουσι νὰ συνδυάζωσι τὰς λέξεις Θ ρ η σ κ ε ι α — Π α τ ρ ι ς.

Ἦων.

Η ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΕΠΟΨΙΝ

Οὐδεμία ἄλλη σωματικὴ ἀσκήσις ἐνισχύει τοσοῦτον τὰ κυριώτερα ἡμῶν ὄργανα, ὅσον μεμετρημένη ὀρειβασία. Εἰς πολὺ σημαντικώτερον βαθμὸν ὠφελεῖ τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας. Κατὰ τὴν καθημερινὴν διαίταν καὶ τὴν μᾶλλον ἐντονον ἐνέργειαν ἀναπνέομεν λίαν ἐπιπολαίως, παρημελημένον ἀμάρτημα οὗτινος θάπτον ἢ βράδιον θέλομεν αἰσθάνηται τὰς συνεπείας ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ὁργανισμοῦ. ἂν μὴ σπεύσωμεν ν' ἀνακτήσωμεν τὸ ἀπολεσθὲν κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν ἐργασίων. Μεγαλειτέρα ἐπισκόπησις τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καὶ γνώσις τῶν στοιχειωδῶν φυσιολογικῶν σχέσεων πολλοὺς θὰ ἔσωζεν ἐκ πλείστων ἀσθενειῶν καὶ ἐπιδημιῶν. Ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων βίουσι, ἀρόπον τινα

κατεργαζόμενοι τὴν παντελὴ αὐτῶν σωματικὴν καταστροφὴν, οἱ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς προσέρχονται τότε εἰς τὸν ἱατρὸν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι οὗτος διὰ δραστηριοῦ τινος φαρμάκου, ἤθελεν ἀνασκευάσει τὰς συνεπείας ἀνατετραμμένης καὶ παρὰ φύσιν δικίτης.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη δὲν δύναται ν' ἀπαλλάξῃ τινὰ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ὅπως τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ σεβασθῇ τὰς διατάξεις τῆς φύσεως. Οὐδὲν ἔστι φάρμακον δυνάμενον ἀναπληρῶσαι τὸν καθαρὸν ἀέρα. Ἐδει μάλιστα ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἐδωλίου νὰ ἐντυπωθῇ τοῖς παιδίοις, ὅτι ἢτε ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ τῶν λοιπῶν ζῴων ὁργανισμῶν μόνον διὰ διηνεκοῦς ἀτμοσφαιρικῆς συναλλαγῆς δύναται ὑφίστασθαι. Διὰ τοῦ ὀξυγόνου, τὸ ὁποῖον ἄνθρωποι καὶ ἅπαντα τὰ σπονδυλωτὰ μετὰγουσι διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἐκ τοῦ ἀέρος εἰς τοὺς θρεπτικούς χυμοὺς τοῦ σώματος, παράγονται ἅπασαι αἱ κινητικαὶ δυνάμεις ἡμῶν, ἃς θεωροῦμεν τεκμήριον τοῦ ζῆν. Ἡ συναλλαγὴ αὕτη αἵματος καὶ ἀέρος ἔχει τόπον, παρὰ τὸς ἀνθρώποις καὶ πᾶσι τοῖς ἀέρα εἰσπνέουσι σπονδυλωτοῖς κατὰ μέγα μέρος εἰς τοὺς πνεύμονας. Ἀλλ' ἐν γένει τὸ ὀξυγόνον εἰσχωρεῖ εἰς τὸ αἷμα, παντοῦ ἐνθα τοῦτο εὐρίσκεται εἰς ἀμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος, ἐπισυμβαίνουσας οὕτω τῆς λεγομένης ἀερίων διαχύσεως (gaz diffusion). Μὲ τὴν λέξιν διαχύσιν νοοῦμεν τὴν ἀξιοπερίεργον ιδιότητα τῶν ἀερίων, τοῦ διαπερᾶν τὰς ζῳικὰς μεμβράνας καὶ πορώδη διαφράγματα ἀνοργάνων οὐσιῶν, οἷον τρόπον τὸ βευστᾶ, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη, κατὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ὀξυγόνου, οὐδεμιᾶς ἐμμέσου ἐπαφῆς μετὰ τοῦ εἶδους τούτου τοῦ ἀερίου καὶ τοῦ αἵματος. Οἱ τρυφεροὶ τοῖχοι τῶν λεπτῶν τριχοειδῶν αἱματοφόρων ἀγγείων, οὐδὲν παρεμβάλλουσι πρόσκομμα εἰς τὴν συναλλαγὴν ταύτην αἵματος καὶ ἀτμοσφαίρας, ἐξ οὗ γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ὀξυγόνου τελεῖται οὐ μόνον διὰ τῶν πνευμόνων, ἀλλὰ καὶ δι' ὅλης τῆς ἐπι-